Alternanțe în prezența Orchestrei della RAI

(Grigore Constantinescu – 11 septembrie 2013)

Publicul bucureștean s-a întâlnit prima dată cu Orchestra sinfonica Nazionale Della RAI acum un an, în cuprinsul festivalului RadiRo. Formație oficială a radiodifuziunii italinene, ansamblul și-a cucerit atunci simpatia melomanilor, tot sub conducerea dirijorului slovac Juraj Valčuha.

Încă de la primul program susținut în ediția actuală, eram pregătiți pentru un succes asemănător, ceea ce însă nu s-a întâmplat. Probabil **Suita I op.9** de George Enescu, cu emblematicul **Preludiu la unison**, s-a dovedit străină mentalității și stilului interpretativ al oaspeților italieni, iar Suita pentru orchestră **Ritualul primăverii** de Stravinski părea încă prea complicată în redarea combinațiilor sale timbrale, ritmico-morivice și dramaturgice. Oricum, ambele ipostaze nu au adus satisfacție deplină ascultătorilor, așa cum **Concertul pentru vioară** de Philipp Glass, cu jocurile sale minimaliste, aparținea unei alte lumi componistice, căreia nu-i răspundea satisfăcător nici violonistica Anei Țifu. Tânăra interpretă a încercat să se revanșeze cu **Tzigane** de Ravel (acompaniat „oarecum”) și **Preludiul** solo de Bach.

Explicabil ca la al doilea program cu Orchestra RAI, așteptările să fie deci mai modeste. Iată însă, probabil fiind vorba de un repertoriu mult mai bine stăpânit, poemul simfonic **Fântânile Romei** de Ottorino Respighi, a deschis cu bine triada simfonică programată, urmat de o convingătoare pictură impresionist sonoră în schițele simfonice **Marea** de Claude Debussy și, pentru final, de fragmente spectaculoase din simfonia coregrafică **Daphnis și Chloé** de Maurice Ravel. Urcând treptat în solicitarea pozitivă a atenției publicului, Juraj Valčuha și-a recucerit astfel faima unui șef de orchestră apreciat. Împreună cu muzicienii orchestrei a atins o culminație finală ce merita solicitarea, prin aplauze, a unui supliment, pe care l-a ales din muzica de orchestră a lui Puccini.

Să spunem că această primă întâlnire cu italieni seamănă unei medalii cu două fețe, în care emblema a strălucit alternativ, mai puțin sau mai mult? Poate fi posibil, în contextul competitiv de festival internațional.